

nutter", men dette Svar beroligede endda ikke, og man skaffede Bataillonene til Kjøbenhavn. Jeg maa nu spørge, om det, hvis Tænken havde været med denne Hjælp at afflaae en Sjendes Forsøg paa Landgang, da ikke havde været tilstrækkeligt, at den kunde komme til Kjøbenhavn paa 40 Minutter. Jeg maa spørge, om Omstændigheden med Bataillonens Flytning ikke i en høj Grad bliver mistænkelig (Hør.). Det forekommer mig, at det astraadte Ministeriums Fremgangsmaade, omtrent sagde som saa til det danske Folk: Vil Du ikke, saa skal Du. Under denne Forudsætning alene seer jeg Fornuft, Kløgt, politisk Beregning i Ministeriets Fremgangsmaade og i dets Rustninger. Frygten for Udlandet var jo et saa smukt Dødsfald, som man kunde ønske sig, derunder kunde man ruste for imidlertid at komme vor Frihed tillivs. Men hvad der var et Attentat paa den danske Frihed — ja, hvad der var mere, det mislykkes paa Halvveien. Folket elskede sin Frihed, og Kongen elskede sit Folk; derfor hersker Loven endnu i Danmark. Det astraadte Ministerium, som var belastet med Mistillid, baade fra Bestmagerne og fra det danske Folk, burde have søgt, at det var dets Pligt at astraade, da det ikke under disse udenfra og indenfra truende Forhold kunde styre Statens Skib, men det gjorde det ikke. Det proclamerede sig selv som det eneste mulige, det blev og trodsede, og derfor mener jeg, det ogsaa maa bære Følgerne deraf. Rigsdagen lever endnu, den maa, efter min Formenting, betragte Rustningerne som baade constitutionelt uforvarselige og politisk ukloge og farlige med Hensyn til Udlandet, og den maa have Die for den dybere Tanke, som ligger bag dem. Den maa selvfølgelig først nægte de væsentlige Udgiftsposter i denne Sag, og dernæst skride videre, kræve Ministeriet til Ansvar. Jeg tror ikke, — hvis jeg troede det, vilde jeg rødmе ved at være Dansk, — at det danske Folk er et Børn, som man først kan lade smage Riset, og som da sidenefter betaler for Executionen og siger mange Tak for naadig Straf.

Timestad: Det er fremhævet, og fremhævet med Styrke, saavel af den ærede Ords-

fører som af den Taler, der sidst havde Ordet, at de Dplysninger, som ere blevne meddeelte Udvalget af det afgaaede Ministerium, og hvorved det har søgt at begrunde de overordentlige Rustninger, som det har gjort uden Rigsdagens Samtykke, at disse Dplysninger, siger jeg — som man da kunde vente det — ikke vare Dplysninger. Det er vel imidlertid ikke her paa sit rette Sted at gaae nærmere ind derpaa. Det er tilstrækkeligt at bemærke, at man Intet derved har faaet at vide, som ikke Rigsdagen selv kunde sige sig i Forveien. Det Hele, man yderligere fik at vide, var, at de Mænd, der havde tilladt sig saadanne Ting, nu vare bragte i en saadan Forlegenhed, at de, for at forsvare sig, maatte gaae til det Yderste, gaae til at søge deres Forsvar i løse Rygter, hvis Upaalidelighed de selv maatte indrømme. Det er ogsaa fremhævet, og det gjentages, at hvad der foreligger ganske tydeligt og klart, det er, at der ligger om ikke ganske en anden Tanke, saa dog en Bitanke til Grund for disse Rustninger. Den Kamp, som blev fort i Sfor, det var en Principskamp. Der kan ikke være Tvivl hos den danske Rigsdag om, paa hvilken Side det afgaaede Ministerium vilde stille sig i denne Kamp; der kan ikke være Tvivl om, at der hos den afgaaede Regjering maa have været Sympathier for Osten og ikke for Vesten. Der kan ikke være Tvivl om, naar vi betragte den historiske Stilling, at den afgaaede Regjering umuligt kan have villet værgе sig imod det den Gang af Bestmagerne haardt betrængte Osten. Det er vel antaget fra alle Sider, at Osten den Gang umuligt kunde angribe os; men, skulde altsaa disse Rustninger betyde noget, saa maa det have været deres Hensigt at værgе os mod Angreb fra Vesten; men det er allerede klart fremhævet, at det vil være de naturligvis utilstrækkelige. Vi kunde ikke, som Keiser Nicolays, møde med 100,000 af Solvater og kæmpe mod de store Bestmager paa Baspladsen, vi kunde i alt Fald kun have fort en lille sideordnet Kamp. Kun hertil, og til at dræbe Friheden her i Landet kunde disse have været passende. Der er en Side af denne Sag, som det forekommer mig Enhver vilde maa